

Folk. Det er med en lignende Følelse, at jeg har set paa dette Lovforslag, og derfor er det, jeg for min Part har ment at burde modsætte mig det, thi saaledes som det er — det vil jeg gentage — forekommer det mig, at man byder Landarbejderne Stene for Brød. Jeg har ikke nogen Grund, til at tro, at det ærede Medlem ikke ogsaa ser paa Sagen med velvillige Øjne, at ikke ogsaa han nærer Sympati for Landarbejderne og ønsker at bedre deres Raar, jeg har ikke nogen som helst Grund eller Ret til at tvivle derom, men det kan jo være, at naar han ser paa dette Forslag, ser han paa det med andre Øjne end jeg. Der er Forskel paa, fra hvilket Synspunkt man ser paa en Sag, om det er fra oven eller fra neden, som man tager Genstanden i Betragtning, og det er — det har jeg udtalt saa ofte, og jeg skal sige det igen — selv mange Gange saaledes med de øverste Klasser i vort Samfund, at de ikke ret forstaa den Kamp, der føres blandt Arbejderne, at de ikke ret forstaa, hvad der lides og hvad der taales derne, fordi de aldrig selv have haft nødig at arbejde for Brødet, aldrig selv have vidst, hvad det vil sige at tage fat med de Behyringer for Dje, som Arbejderne have. Derfor kommer der ofte et forfælseligt Syn frem, og deraf kommer det ogsaa, at disse Folk ikke kunne se det, som vi andre, der ere opvokset i en anden Sære, synes ligger saa lige for. Derfor har man jo ikke nogen Grund til at tvivle om, at de kunne mene det godt, men jeg tror, at hvis det ærede Medlem vilde undersøge Sagen nøjere og f. Eks. vilde spørge sig for rundt omkring hos de Folk, som leve under de smaa Raar, hvad de mene om, at de skulle tage disse Lodder, saa tror jeg, at han vilde faa noget andet at vide end det, han nu tror. Det turde vel nok være betegnende, at en Redaktør har udtalt sig saaledes, som det blev nævnt af min ærede Sidemand (S. Jensen, Aalborg Amts 3dje Valgkreds), men det turde dog være lige saa betegnende, at de Husmænd, jeg har hørt udtale sig derom, have været imod Forslaget, medens det væsentlig har været overladt de større Gaardbefiddere og Embedsmænd at tale for det.

Det ærede Medlem her ved min Side har jeg i Grunden ikke faa meget at sige til, for jeg kan ikke se, at han har afstræbet ret meget af, hvad jeg har sagt. Han har indrømmet, at han ikke kunde naa noget i Kommissionen. Det første, han sagde til Ministeren, var, at Spørgsmaalene vare uklare og Besvarelserne uklare. Men hvem skal man bebrejde, at Spørgsmaalene ere uklare, saa at de ikke føre til det Resultat, de burde

føre til? Hvem andre end Kommissionens Medlemmer? Og hvem ligger det nærmere for mig at rette Berekjendelsen imod end den Mand, der selv siger, at han var den eneste, der kunde siges at høre til den danske Arbejderstand? Hvem blandt Kommissionens Medlemmer skal jeg som Arbejder rette min Berekjendelse imod, hvem andre end den Arbejder, der har haft Sæde i Kommissionen? Vilg nyttig det ikke noget at rette Berekjendelser til de Grever og andre store Folk, der have siddet der, nej, den jeg skal rette Berekjendelsen til, naar jeg finder, at Arbejdernes Interesser ikke ere varetagne, er den, der har repræsenteret Arbejderne. Der kan det ikke nytte noget, at det ærede Medlem søger at slippe væk, thi han har sagt her: „Jeg var i alt Fald den eneste og jeg kan dog næppe fuldtud siges at høre til den danske Landarbejderstand“ — jeg skal citere lidt mere for at faa Sammenhæng i det; det ærede Medlem sagde: „Det var klart nok, at det ikke var den danske Landarbejderstand, som var repræsenteret, thi jeg var i alt Fald den eneste, og jeg kan dog ikke fuldtud siges at høre til den danske Landarbejderstand.“ Det sagde det ærede Medlem, og det var i det første Foredrag, han sagde det: Jeg har siddet i Kommissionen som Repræsentant for den danske Arbejderstand, og jeg har følt dette, at jeg har siddet som Repræsentant for den danske Arbejderstand. Det sagde det ærede Medlem, og naar han udtalte det, ja, saa er det naturligt, at jeg trækker Manden frem og siger: Der er Manden, der skal staa mig til Ansvar for det, der er sket i Kommissionen, som forekommer mig at være mod den danske Arbejderstands Interesser. Derfor føler jeg mig fuldt berettiget til at udøve den Kritik overfor det ærede Medlem, som jeg har øvet. Naar det ærede Medlem altsaa f. Eks. siger: Spørgsmaalene vare uklare og Besvarelserne vare uklare, saa vil jeg sige: Ja, naar Spørgsmaalene ere uklare, saa maa Besvarelserne ogsaa blive uklare, men hvorfor har det ærede Medlem ikke sørget for at gøre sit til, at Spørgsmaalene kunne blive klare? Vil det ærede Medlem faa mig til at tro, at han ikke, hvis han havde stillet fornuftige Spørgsmaal op, skulde kunne faa Kommissionen til at gaa med til disse Spørgsmaal, og tror han saa, at den ærede Minister vilde have nægtet disse Spørgsmaal Fremme? Det synes mig, at det er ganske betegnende, at det ærede Medlem begyndte sit Foredrag i Dag med at takke den ærede Minister. Han takkede Ministeren, som ifølge hans Opfattelse har gjort Landlokommissionens Betænkning, rin-